

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Sžo/209/2015
Identifikačné číslo spisu: 4013200261
Dátum vydania rozhodnutia: 11.12.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Elena Kováčová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:4013200261.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členov senátu JUDr. Kataríny Benzovej a JUDr. Jozefa Hargaša, v právnej veci žalobkyne: Ing. Y., bytom I., T., zastúpenej advokátskou kanceláriou Bizoň & Partners, s.r.o., so sídlom Farská 31, Nitra, proti žalovanému: Úrad verejného zdravotníctva Slovenskej republiky, Trnavská cesta 52, P.O.BOX 45, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OLP/265/2013 zo dňa 31.01.2013, konajúc o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č.k. 15S/16/2013-182 zo dňa 28.04.2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Nitre č.k. 15S/16/2013-182 zo dňa 28. apríla 2015 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Nitre (ďalej aj „krajský súd“ alebo „prvostupňový súd“) podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobkyne a potvrdil rozhodnutie vydané v prvom stupni Regionálnym úradom verejného zdravotníctva so sídlom v Nitre pod č. EPI/A/2012/03274 zo dňa 04.12.2012, ktorým bola žalobkyňa uznaná vinnou zo spáchania priestupku na úseku verejného zdravotníctva podľa § 56 ods. 1 písm. k/ zákona č. 355/2007 Z.z. o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia (ďalej len „zákon č. 355/2007 Z.z.“), ktorého sa dopustila v ambulancii všeobecného lekára pre deti a dorast MUDr. F., Q., T. - CHIRPED s.r.o. tým, že nezabezpečila ako zástupca svojho dieťaťa N., narodeného XX.XX.XXXX, bytom I., T., jeho povinné očkovanie v 3. a 5. mesiaci života prvou a druhou dávkou vakcíny proti záškrtu, tetanu, čiernemu kašľu, detskej obrne, vírusovému zápalu pečene typu B, hemofilovým invazívnym nákazám a pneumokokovým invazívnym ochoreniam, čím porušila ustanovenie § 51 ods. 1 písm. d/ a § 51 ods. 3 zák. č. 355/2007 Z. z. v spojení s § 5 ods. 3 vyhlášky č. 585/2008 Z. z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti o prevencii a kontrole prenosných ochorení v znení neskorších predpisov a prílohou č. 2,

časť A, bod 1 písm. a/ vyhlášky č. 585/2008 Z. z. Za spáchaný priestupok bola žalobkyni podľa § 56 ods. 2 zákona č. 355/2007 Z. z. uložená pokuta 100 Eur a trovy konania v sume 16 Eur.

Krajský súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že v prejednávanej veci je žalobkyňou matka maloletého, ktorú správny orgán prvého stupňa uznal vinnou zo spáchania priestupku na úseku verejného zdravotníctva, a to za porušenie § 56 ods. 1 písm. k/ zákona č. 355/2007 Z.z., keďže nezabezpečila splnenie povinnosti vyplývajúcej z § 51 ods. 1 písm. d/ uvedeného zákona. Poukázal na odôvodnenie nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky PL. ÚS 10/2013-146 zo dňa 10.12.2014, v ktorom sú vyčerpané žalobné dôvody a v tejto súvislosti uviedol, že povinnosť podrobiť sa očkovaniu vyplýva zo zákona č. 355/2007 Z.z. Dôvodil, že tento zákon v ustanovení § 2 ods. 1 písm. h/ definuje prevenciu ochorení a iných porúch zdravia ako systém opatrení zameraných na vylúčenie, prípadne zníženie rizika výskytu ochorení a iných porúch zdravia, na ktoré v rozhodujúcej miere vplývajú životné, pracovné a sociálno-ekonomické podmienky a spôsoby života, a opatrení zameraných na ochranu, podporu a rozvoj verejného zdravia. Citovaný zákon ustanovuje aj povinnosti fyzických osôb pri ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia (§ 1 písm. h/). Matka, zákonná zástupkyňa maloletého, mala povinnosť zabezpečiť očkovanie svojho maloletého dieťaťa, keďže ide o povinnosť vyplývajúcu z ustanovenia § 51 ods. 1 písm. d/ zákona č. 355/2007 Z. z. v spojení s § 5 ods. 3 a prílohou č. 2, časť A, bod 1 písm. b/ vyhlášky č. 585/2008 Z. z. prostredníctvom splnomocňovacieho ustanovenia § 62 zákona č. 355/2007 Z. z. Krajský súd zdôraznil, že žalobkyňa odmietla očkovanie maloletého N., ako vyplýva z administratívneho spisu, bez preukázania existencie zdravotných dôvodov, a preto sa dopustila priestupku tak, ako uviedol vo svojom výroku správny orgán prvého stupňa. Za priestupok bola žalobkyni uložená sankcia v dolnej hranici zákonnej sadzby (§ 56 ods. 2 zákona č. 355/2007 Z. z.).

O náhrade trov konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že žalobkyni, ktorá v konaní úspech nemala, právo na ich náhradu nepriznal.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podala žalobkyňa v zákonnej lehote odvolanie a žiadala, aby najvyšší súd rozsudok krajského súdu zmenil tak, že zruší napadnuté rozhodnutie žalovaného a vec mu vráti na ďalšie konanie. Namietala, že krajský súd iba prevzal všeobecnú argumentáciu ústavného súdu, túto mechanicky aplikoval bez toho, aby prihliadal na skutkový stav. Zdôraznila, že krajský súd a ani žalovaný sa nevysporiadali s tvrdeniami žalobkyne týkajúcimi sa rodinnej anamnézy, a to poruchy bunkovej imunity otca N., u ktorého prebieha dlhodobo imunologická a alergologická liečba. Žalovanému mala žalobkyňa dokázateľne uviesť, že otec N. trpí ochorením, ktoré tvorí genetický predpoklad na vznik neprimeranej a život ohrozujúcej reakcie, ba dokonca až ťažkého zdravotného postihnutia. Dôvodila, že preukázať existenciu kontraindikácie je možné až po samotnej aplikácii vakcíny, čo je však vzhľadom na záujem žalobkyne ochrániť svoje dieťa absurdné.

Ďalej žalobkyňa uviedla, že krajský súd sa nezaoberal ani jej námietkou ohľadom formálnosti poskytnutia informovaného súhlasu podľa § 62 ods. 13 zákona č. 362/2011 Z.z. o liekoch a zdravotníckych pomôckach (ďalej len „zákon č. 362/2011 Z.z.“). Ústny pohovor a prečítanie príbalového letáku nepovažovala za zákonný spôsob poučenia o povinnom očkovaní. Tiež sa krajský súd nemal zaoberať výhradou svedomia žalobkyne, ktorú si uplatnila z dôvodu vnútorného presvedčenia, z obavy z rizík očkovania a najlepšieho záujmu dieťaťa, ako aj pre výhrady proti zloženiu vakcíny. Preto považovala napadnutý rozsudok krajského súdu za nepreskúmateľný.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobkyne súhlasil s napadnutým rozsudkom Krajského súdu v Nitre a s vysloveným právnym záverom sa stotožňoval.

Dňom 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok upravujúci v zmysle § 1 písm. a) právomoc a príslušnosť správneho súdu konajúceho a rozhodujúceho v správnom súdnom konaní, a v zmysle § 1 písm. b) konanie a postup správneho súdu, účastníkov konania a ďalších osôb v správnom súdnom konaní.

Podľa § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku odvolacie konanie podľa piatej časti Občianskeho

súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 OSP preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov odvolania podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP, bez nariadenia pojednávania, podľa § 250ja ods. 2 a § 214 OSP v spojení s § 246c ods.1 veta prvá OSP s tým, že deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk a došiel k záveru, že odvolaniu žalobkyne nie je možné vyhovieť. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 11. decembra 2017 podľa § 156 ods.1 a 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP.

Podstatou správneho súdnictva je ochrana práv občanov a právnických osôb, o ktorých sa rozhodovalo v správnom konaní; ide o právny inštitút, ktorý umožňuje, aby sa každá osoba, ktorá sa cíti byť rozhodnutím či postupom orgánu verejnej správy poškodená, dovolala súdu, ako nezávislého orgánu a vyvolala tak konanie, v ktorom správny orgán už nebude mať autoritatívne postavenie, ale bude účastníkom konania s rovnakými právami, ako ten, o koho práva v konaní ide.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 OSP).

V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, súd postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti OSP (§ 247 ods. 1 OSP).

Z obsahu pripojeného administratívneho spisu najvyšší súd zistil, že dňa 23.10.2012 Regionálnemu úradu verejného zdravotníctva v Nitre MUDr. F., všeobecná lekárnica pre deti a dorast, oznámila, že rodičia maloletého N., nar. XX.XX.XXXX, ako zákonní zástupcovia, odmietli povinné očkovanie svojho dieťaťa. Na nariadenom ústnom pojednávaní Regionálnym úradom verejného zdravotníctva v Nitre dňa 22.11.2012 bola žalobkyňa oboznámená s hlásením všeobecného lekára o odmietnutí povinného očkovania a s informáciou lekára (Lekárska správa - nález zo dňa 16.10.2012), že u maloletého dieťaťa nie je žiadna kontraindikácia povinného očkovania. Z predmetnej správy vyplýva aj to, že rodičia maloletého boli opakovane osobne poučení o povinnom očkovaní dňa 31.07.2012 a 03.09.2012 (pohovor + vydaná brožúra o očkovaní a príbalové letáky k očkovacím látkam). Dňa 14.09.2012 rodičia definitívne odmietli očkovanie napriek opakovanému poučeniu, čo potvrdili svojimi podpismi v dňoch 14.09.2012 a 16.10.2012. Žalobkyňa ako obvinená z priestupku po zákonom poučení predložila na ústnom pojednávaní svoj písomný nesúhlas s očkovaním zo dňa 22.11.2012 a výslovne odmietla dať dieťa očkovať očkovacou látkou Infanrix Hexa proti záškrtu, tetanu, čiernemu kašľu, detskej obrne, vírusovému zápalu pečene typu B, hemofilným invazívnym nákazám a očkovacou látkou proti pneumokokovým invazívnym ochoreniam. Žalobkyňa poučenie obvineného z priestupku svojím podpisom dňa 22.11.2012 potvrdila. Odmietla však podpísať zápisnicu z prejednávania priestupku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po oboznámení sa s obsahom a dôvodmi odvolania proti napadnutému rozsudku Krajského súdu v Nitre, po preskúmaní odvolaním napadnutého rozsudku a po oboznámení sa s obsahom pripojeného spisového materiálu, vychádzajúc z ustanovenia § 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP nezistil žiaden dôvod na to, aby sa odchýlil od relevantných právnych záverov obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku. Tieto závery spolu so správnu citáciou dotknutých právnych noriem vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním najvyšší súd stotožňuje v celom rozsahu, považujúc právne posúdenie veci krajským súdom za správne, a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty v prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, na zdôraznenie správnoti napadnutého rozsudku k námietkam žalobcu uvedených v odvolaní doplnia nasledovné:

Podľa § 51 ods. 1 písm. a/ zákona č. 355/2007 Z. z., sú fyzické osoby povinné plniť opatrenia na predchádzanie ochoreniam podľa § 12 ods. 2 písm. a), d) až h) a opatrenia pri ohrozeniach verejného zdravia podľa § 48 ods. 4 písm. a) až d), f) až i) a n) nariadené príslušným orgánom verejného zdravotníctva; to neplatí v prípade povinného očkovania, ak sú známe kontraindikácie.

Podľa § 51 ods. 1 písm. d/ zákona č. 355/2007 Z. z., sú fyzické osoby povinné podrobiť sa v súvislosti s predchádzaním prenosným ochoreniam lekárske vyšetreniam a diagnostickým skúškam, ktoré nie sú spojené s nebezpečenstvom pre zdravie, preventívnemu podávaniu protilátok a iných prípravkov, povinnému očkovaniu, liečeniu prenosných ochorení, izolácií a karanténnych opatreniam.

Podľa § 51 ods. 3 zákona č. 355/2007 Z. z., ak ide o maloletého, zodpovedá za plnenie povinností podľa odsekov 1 a 2 zástupca dieťaťa.

Podľa § 56 ods. 1 písm. k/ zákona č. 355/2007 Z. z., priestupku na úseku verejného zdravotníctva sa dopustí ten, kto nezabezpečí ako zástupca dieťaťa plnenie niektorej z povinností podľa § 51 ods. 1 a 2.

Podľa § 56 ods. 2 zákona č. 355/2007 Z. z., za priestupok podľa odseku 1 možno uložiť pokutu do 1.659 Eur a v blokovom konaní do 99 Eur. Za nepodrobenie sa povinnému očkovaniu možno uložiť pokutu v súhrnnej výške 331 Eur.

Podľa § 62 písm. a/ zákona č. 355/2007 Z. z., ministerstvo ustanoví všeobecne záväznými právnymi predpismi podrobnosti o prevencii a kontrole prenosných ochorení.

Podľa § 5 ods. 3 vyhlášky č. 585/2008 Z. z., podrobnosti o očkovačích postupoch na povinné pravidelné očkovanie osôb, ktoré dosiahli určený vek a na povinné a odporúčané očkovanie osôb, ktoré sú vystavené zvýšenému nebezpečenstvu vybraných nákaz, sú uvedené v prílohe č. 2.

Podľa § 6 ods. 1 vyhlášky č. 585/2008 Z. z., očkovanie detí proti záškrtu, tetanu, čiernemu kašľu, prenosnej detskej obrne, vírusovému zápalu pečene typu B, invazívnym hemofilným nákazám, pneumokokovým invazívnym ochoreniam sa vykonáva najneskôr prvý deň desiateho týždňa života dieťaťa.

Podľa prílohy č. 2, časť A, bod 1 písm. a/ vyhlášky č. 585/2008 Z. z., očkovanie detí proti záškrtu, tetanu, čiernemu kašľu, vírusovému zápalu pečene typu B, hemofilným invazívnym nákazám, detskej obrne a pneumokokovým invazívnym ochoreniam a/ očkovanie proti záškrtu, tetanu, čiernemu kašľu, detskej obrne, vírusovému zápalu pečene typu B, hemofilným invazívnym nákazám a pneumokokovým invazívnym ochoreniam sa vykonáva tromi dávkami v 3., 5. a 11. mesiaci života, pričom prvá dávka sa podá najskôr v prvom dni desiateho týždňa života.

Podľa prílohy č. 2, časť A, bod 1 písm. b/ vyhlášky č. 585/2008 Z. z., v šiestom roku života sa vykonáva preočkovanie proti záškrtu, tetanu, čiernemu kašľu a proti detskej obrne; v 13. roku života sa vykonáva preočkovanie proti záškrtu, tetanu, čiernemu kašľu a detskej obrne očkovacou látkou so zníženým obsahom antigénov.

Podľa článku 8 ods. 1 Európskeho dohovoru o ľudských právach každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydlia a korešpondencie.

Podľa článku 8 ods. 2 Európskeho dohovoru o ľudských právach štátny orgán nemôže do výkonu tohto práva zasahovať s výnimkou prípadov, keď je to v súlade so zákonom a nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, hospodárskeho blahobytu krajiny, predchádzania nepokojom alebo zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky alebo na ochranu práv a slobôd iných.

V prvom rade odvolací súd zhodne s krajským súdom poukazuje na právny názor vyslovený Ústavným

súdom Slovenskej republiky v náleze č. PL. US 10/2013-146 zo dňa 10.12.2014, a to: „V prípade právnej úpravy povinného očkovania je samotná povinnosť podrobiť sa povinnému očkovaniu uložená všetkým fyzickým osobám v § 51 ods. 1 písm. d/ zákona o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia, teda zákonom. Podzákonný predpis - vyhláška upravujúca prevenciu a kontrolu prenosných ochorení - je vydaný na základe zákonného splnomocnenia v § 62 písm. a/ uvedeného zákona, ktoré je dostatočne presné a určité a ústavne akceptovateľným spôsobom splnomocňuje ministerstvo zdravotníctva na vydanie podzákonného vykonávacieho právneho predpisu v konkrétnej oblasti. Avšak tento podzákonný predpis už neustanovuje povinnosť podrobiť sa povinnému očkovaniu, ale len konkretizuje problematiku upravenú v podstatných rysoch samotným zákonom. Právna úprava povinného očkovania na zákonnej úrovni v spojení s podzákonným vykonávacím právnym predpisom pamätá aj na zdravotné kontraindikácie dieťaťa (resp. osoby povinnej podrobiť sa povinnému očkovaniu). V týchto prípadoch § 12 ods. 2 písm. d/ v spojení s § 51 ods. 1 písm. a/ zákona o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia v spojení s § 13 ods. 1 a 2 vyhlášky upravujúcej prevenciu a kontrolu prenosných ochorení neupravuje povinnosť podrobiť sa povinnému očkovaniu, resp. ukladá povinnosť lekára vykonávajúceho povinné očkovanie zohľadňovať pred povinným očkovaním prípadné známe zdravotné kontraindikácie. Rovnako nie je možné ustáliť a mať za preukázaný všeobecný negatívny vplyv očkovania na ľudí. Naopak, je preukázaný pozitívny vplyv povinného očkovania na predchádzanie vzniku a šírenia prenosných a smrteľných ochorení, napr. aj úplnou eradikáciou pravých kiahní. Čo sa týka bezpečnosti očkovacích látok pre zdravie ľudí, ich neškodnosti a predchádzania nežiaducich účinkov liekov, nad uvedeným drží ochrannú ruku štát v podobe úpravy štátnej kontroly liečiv prostredníctvom Štátneho ústavu na kontrolu liečiv v zmysle zákona č. 362/2011 Z. z. o liekoch a zdravotníckych pomôckach a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. V týchto intenciách je potrebné ustáliť, že aj povinné očkovanie (a očkovanie ako také) je zásahom do integrity človeka. Avšak účelom a dôsledkom povinnosti podrobiť sa povinnému očkovaniu nie je ukončenie života alebo priama hrozba jeho ukončenia, ale naopak, účelom je život chrániť a predchádzať vzniku a šíreniu prenosných a smrteľných ochorení. Pri dodržaní právom predpísaných zdravotníckych postupov a zohľadnení zdravotných kontraindikácií očkovanej osoby nie je následkom povinného očkovania ohrozenie života, ale naopak, jeho ochrana.“

Okrem uvedeného najvyšší súd dodáva, že právo na rešpektovanie súkromného života nemožno považovať za právo absolútne, a preto zásah do tohto práva automaticky neznamená aj porušenie tohto práva. Fyzická integrita človeka je obsiahnutá v koncepte „súkromného života“, pričom povinný lekárske zásah, ak je čo i len minimálnej dôležitosti, činí zásah do tohto práva. Povinné očkovanie potom ako nedobrovoľná lekárska starostlivosť rovnako činí zásah do práva na rešpektovanie súkromného života, ktoré zahŕňa osobnú, fyzickú a mentálnu integritu garantovanú článkom 8 ods. 1 Európskeho dohovoru o ľudských právach. Takýto zásah neznamená automaticky porušenie práva, ak je vykonaný v súlade so zákonom, ak sleduje legitímny cieľ ochrany zdravia a je nevyhnutný v demokratickej spoločnosti (článok 8 ods. 2 Dohovoru).

V zmysle uvedeného najvyšší súd, ako súd odvolací, ustálil, že rozsudok krajského súdu vychádza zo správneho právneho posúdenia veci a dostatočného skutkového stavu zisteného správnymi orgánmi. V danom prípade neboli splnené podmienky uvedené v ustanovení § 51 ods. 1 písm. a/ zákona č. 355/2007 Z. z. za bodkočiarkou, keďže súčasťou predloženého administratívneho spisu správnych orgánov je potvrdenie všeobecného lekára maloletého o neexistencii kontraindikácii maloletého (viď nález zo dňa 16.10.2012). Toto potvrdenie dokazuje, že u maloletého neboli v rozhodnom čase v súvislosti s predmetným povinným očkovaním zistené žiadne známe kontraindikácie. Názor žalobkyne o existencii kontraindikácii sa preto javí ako subjektívny, navyše nepodložený žiadnymi relevantnými dôkazmi.

Žalobkyňa v odvolaní tiež namietala, že sa krajský súd nevysporiadal s niektorými jej námietkami, čo činí jeho rozhodnutie nepreskúmateľným. Odvolací súd v tejto súvislosti uvádza, že námietky žalobkyne ohľadom formálnosti poskytnutia informovaného súhlasu podľa § 62 ods. 13 zákona č. 362/2011 Z.z., výhrady svedomia, ako aj výhrady proti zloženiu vakcíny, nepovažuje za opodstatnené, a to s poukazom na zákonom určené časové obmedzenie na rozšírenie dôvodov napadnutého rozhodnutia správneho orgánu podľa § 250h ods. 1 OSP v spojení s § 250b OSP, t.j. v lehote na podanie žaloby. Napriek tomu,

že tieto námietky neboli obsiahnuté v žalobných dôvodoch, ale vo vyjadrení vo veci samej predloženom krajskému súdu v priebehu konania dňa 24.03.2015, a teda sa nimi krajský súd ako so žalobnými dôvodmi správne nezaoberal, odvolací súd k nim v stručnosti uvádza nasledovné.

V súvislosti so zložením očkovacích látok, resp. vakcín, odvolací súd poukazuje na vyššie uvedený nález ústavného súdu a v ňom poukázanú ochrannú úlohu štátu. Podľa § 62 ods. 13 zákona č. 362/2011 Z.z. „Ak sa imunobiologický liek podáva pacientovi v zdravotníckom zariadení, písomnú informáciu pre používateľov poskytne pacientovi alebo jeho zákonnému zástupcovi bez vyzvania ošetrojúci lekár ešte pred podaním imunobiologického lieku.“ Ústny pohovor a prečítanie príbalového letáku je bežná prax poskytovania písomnej informácie o imunologickom lieku. Keďže zákon nehovorí akou formou sa má písomná informácia o imunologickom lieku poskytovať, ústna forma vylúčená nie je.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti za daného skutkového a právneho stavu veci sa Najvyšší súd Slovenskej republiky stotožnil s právnym názorom krajského súdu, že žalobkyňa tým, že odmietla dať zaočkovať svoje maloleté dieťa, dopustila sa ako zákonný zástupca dieťaťa podľa § 56 ods. 1 písm. k/ zákona č. 355/2007 Z. z. priestupku, za ktorý správny orgán oprávnene uložil sankciu.

Keďže podľa názoru najvyššieho súdu krajský súd o otázkach, ktoré boli dôvodom podaného odvolania, nerozhodol svojvoľne a nezákonne a keďže najvyšší súd nezistil dôvod na zmenenie alebo zrušenie napadnutého rozsudku, považujúc jeho odôvodnenie za logické, jasné a zrozumiteľné a nezistil v tomto rozhodnutí žiaden rozpor so zákonom, rozsudok krajského súdu podľa § 219 ods. 1 a 2 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 a § 250k ods. 1 v spojení s § 250l ods. 2 OSP tak, že neúspešnej žalobkyni náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, žalovanému náhrada trov konania neprináleží zo zákona.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok n i e j e príпустný.